

Vyšlo CD **Zadara rada drahá** autorské dvojice **Suchý & Konopáč**, a tak jsem si dovilil do titulku parafrázovat jeho název. V

[bodování Folktimu](#)

jsem mu dal hezkých 5 bodů, tedy polovina stupnice a napsal glosu

„Pro TV Šlágr dobrý“

. A strhla se bouře. Někteří se céděčkem ani nezabývali, např. jistý Michal Bystrov (který shodou okolností vydal v té době ještě diskutabilnější CD) a rovnou řešili moje morální a odborné kvality. Ti soudnější se mě snažili přesvědčit, jak je to skvělé CD. Když jsme vydrželi trochu déle povídat, vyšlo najevo, že vlastně ta muzika z hlediska melodií i aranží není zase tak skvělá, ale ty texty! Ty texty! A tady vzniká základní problém tohoto počínu, a to je cílová skupina. V diskusi jsem napsal, že 99% tzv. „autorů tvořících pro děti“ má děti za blbečky, které potěší vše, co dostanou, nebo při tvorbě klesnou na úroveň dětí a myslí si, že jim rozumí. V literatuře to tak zlé není, trošku horší je to ve filmu, ale v hudbě, kde je nutno navíc často použít zkratku, nebo dokonce myšlenku znásilnit veršováním, to vystupuje obzvlášť donebevolajícně. Ze známých důvodů jsem dlouhodobě v blízkosti lidí mladších o 50 let a slovník, použitý v textech, jsem od nich nikdy neslyšel, je jim, víšco, kámo, mega cizí. Naopak jsou z něj uneseni lidé o 20 let mladší než já nebo dokonce lidé starší než já. A tady vzniká otázka té cílovky – je to pro děti, nebo je to pro lidi, kteří vzpomínají na dětství, nebo pro rodiče, co by rádi, aby jejich děti něco takového poslouchaly a jsou nešťastní, že poslouchají něco, čemu oni (rodiče) už nerozumí, nebo je to jakýsi splněný sen autorů, něco pro děti zase napsat? Tak se na to pojďme podívat.

Asi nejvýraznějším prvkem textů je vršení rýmů podle stále stejného schématu:

Madla / zrcadla / padla / prádla / prostěradla / umyvadla

(chybí už jen zdymadla), nebo

kamarádky / Radky / hádky / Katky / hrátky

(už chybí jen zadky, marně jsem na to čekal, kdyby bylo použito v základu slovo „kámoška“, pak bych tomu i uvěřil, že to říká dítě) nebo

nejradši / vystačí / hačí / potěší / neřeší / a čaj / zažívaj / ráj / nepospíchaj

nebo

pes / směs / běs / peněz / dnes

nebo

kost / samorost / radost

. Tohle si asi fakt prozpěvovat nebudou, to úplně nejvíc nechceš, kámo.

Na ilustraci výše zmíněné teze, že je to spíš vzpomínka na dětství, postačí hned první písnička:

Vem si šálu, kožich a kulich

. Kdo mi přivede teenagera v kožichu, má u mě pivo. V téže písni je ve sloganu

„já ti to říkaLA“

obrácený přízvuk, navíc několikrát opakovaný, až tahá za

uŠI

. Ale ok, jsou to řeči rodičů, tak to akceptujeme. Ale že by se dneska někdo radoval z novejšch voskovek a z tužky z grafitu, to fakt ne. V téže písni použito slovo

„slečna“

. Ne: bábovka, borka, buchta, kočka, kámoška s výhodama, roštěnka, mladá, ...

Salamie

je didaktické peklo snoubící se s patosem a frázemi nahrazujícími humor, ale aspoň to má nápad.

Být růží

už ale ani ten originální nápad nemá, kytkou už chtěl být kdekdo. Snad jediné

Můj brácha

by mohl být juniory pochopen. A jediné

Když rybář chytí rybu

skrývá poměrně originální slovní hříčku, která dovede zaujmout (poslechněte si).

V dalších písních se dozvídáme povrchnosti typu:

„v létě to cáká, v zimě to klouže“

’
„štěstí čeká na člověka u rodiny“

a podobně. Jedním z vrcholů je určitě

Mimi

s verši

„maminka miminka“

a

kaká / pápá / tátá / bábá / mává

a na další aspiruje

Co maj rodiče nejradši

.

Z hlediska muziky jsou skladby mírně monotónně instrumentovány, melodicky vystavěny buď nezapamatovatelně

(*Dejte Soně koně*)

, nebo naopak velmi předvídatelně. Typickým příkladem „Dua Yamaha“ je skladba

Ukážu a dokážu

nebo

Kaluže

. Naopak cajdákem roku by se mohla stát skladba

Kde čeká štěstí

s neuvěřitelně roztahanou mezihrou. I tak to má jen 2,10. Místy nadměrně padá řemen, možná kdyby písní bylo deset, mohly se ty nejnudnější odstranit (určitě

Sovo

’

Kde čeká štěstí

’

Dejte Soně koně

’

Být růží

). Ono není umění psát, ale škrtat. Pestrý výběr sólistů to už nezachrání.

Suma sumárum, závěrem opět konstatuji, že je to dobrá deska (dostala 5 bodů, čemuž ve škole odpovídá trojka, a jak se říká, není rozdíl mezi jedničkou a čtyřkou, protože obě znamenají „prospěl“) a že TV Šlágr taky něco musí hrát, třeba ve vysílání pro děti, odložené k televizi. Ale

Zadara CD drahý

Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 09 Květen 2023 21:38

asi brzo přepnou. No, a nebo si pustí dosud nepřekonané CD Petra Skoumala a (převážně) Emanuela Frynty z devadesátek

Kdyby prase mělo křídla

.{desky 1765}